

at forstaa saaledes, at Udvalget fra Begyndelsen af stadig har set saaledes paa Sagen, at nogle gik til den ene Side og andre til anden. Tværtimod har der i lange Tider været Haab om, at Udvalget ogsaa paa dette Punkt skulde blive enigt. Imidlertid lykkes det ikke lige til Slutning at fastholde den Enighed, idet tre Medlemmer udfikle sig og stillede Vædringsforslaget under Nr. 3, om hvilket jeg skal gøre nogle Bemærkninger senere. Hvad Vædringsforslaget under Nr. 2 angaar, skal jeg bemærke, at Sammenhængen dermed er følgende: Lovforslaget gaar ud paa, at den Panteret i fast Ejendom — for væsentlig at holde mig til den — som er bleven stiftet ved en Obligation, skal blive staaende uanset, at den personlige Fordring er bleven forældet efter Udløbet af det Antal Aar, som nu fastsættes, efter Lovforslaget 10 efter vort førnævnte Vædringsforslag 20 Aar. Lovforslaget gaar ud paa, at denne Panteret skal blive bestaaende, medens Udvalgets Flertal mener, at det er hensigtsmæssigt at lade den bortfalde. Flertallet gaar ud fra, at naar den personlige Fordring er forældet, er det unaturligt at holde paa, at Panteretten dog skal blive staaende. Naar Udvalget stiller sig saaledes paa dette Punkt, skal jeg straks bemærke, at det er meget konservativt; thi det er den gældende Rettsregel. Det kunde maaske omtvistes, hvorledes D. S. 5—14—4, som omhandler Forbringspørgsmaalet, skal fortolkes. Jeg skal indrømme, at det kan være, at der er lige saa mange skarpsindige Jurister, som staa paa den Betragtning, at Panteretten derefter bortfalder, som der er skarpsindige Jurister, der mene det modsatte. Men hvad der er givet og sikkert, er, at Højesteret har fortolket denne Bestemmelse saaledes, at Panteretten bortfalder sammen med Fordringen, og naar dette er Tilfældet, maa det erkendes i dette Øjeblik at være den gældende Ret. Thi vel er det ikke udelukket, at Højesteret kunde forandre sin Opfattelse; men det sker faktisk meget sjældent og ganske særlig sjældent, naar der er Spørgsmaal om egentlige Rettsregler. Men imidlertid: hvad enten man vil antage dette for muligt eller ikke, mener jeg at kunne gaa ud fra, at det er den gældende Rettsregel, at det er den herskende Opfattelse i Praxis. Udvalget mener altsaa at være konservativt ved at foreslå, at denne Regel skal vedblive at være den gældende; men i Forbindelse dermed mener Udvalget ogsaa, at det vilde være anstødeligt at indføre en anden Lovregel. Det vilde efter Udvalgets Flertals Mening være høist ejendommeligt, om en Kreditor skulde gaa hjem i Dag fra Højesteret efter at have

tabt sin Sag mod Debitor til at betale Gælden, fordi Fordringen blev anset for at være forældet, og han saa i Morgen skulde kunne gøre retslige Skridt mod den samme Personns faste Ejendom, forbre, at Ejendommen skulde tjene som Sikkerhed for den forældede Fordring, saaledes at han igennem Ejendommen kunde blive fyldestgjort for Fordringen. Jeg tror, at den Indvending, der fra Mindretallets Side er gjort mod denne Betragtning og mod dette Vædringsforslag, væsentligt er den, at man frygter for, at man derved vil svække Realkreditten. Man siger: det er dog altid godt for en Kreditor at bevare Panteretten, selv om den personlige Fordring er bleven borte; det maa altsaa særlig opfordre Folk til at give Aaen i faste Ejendomme, naar de kunne gøre Regning paa, at Forældelse ikke vil betyde andet for dem, end at de tabe den personlige Fordring over for en personlig uvederhæftig Debitor, medens de beholde Sikkerheden i fast Ejendom. Jeg tror, at den Betragtning ikke har meget paa sig, thi hvad enten man bestemmer i en ny Lov det ene eller det andet, hvad enten man bestemmer, at Panteretten skal bortfalde med den personlige Fordring, naar den forældes, eller Panteretten skal vedblive, uagtet den personlige Fordring er forældet, hvad enten man vedtager det ene eller det andet, vil enhver som helst forsigtig Kreditor alligevel sørge for at holde sin Fordring i Kraft inden for Forældelsesfristen. Den samme Agtpaagivenhed, som nu kræves, vil blive iagttaget, saa der vil i den Henseende ikke være noget særligt at bemærke med Hensyn til Spørgsmaalet, om man skal foretrække den ene Regel for den anden, og skulde en Kreditor glemme at holde sin Fordring i Kraft i Løbet af disse 20 Aar, nemlig ved den simple Foranstaltning at forlange, at Debitor skal anerkende den, hvad der jo i alle Tilfælde efter dette Lovforslag kan gøres, saa ser jeg ikke, hvad særlig Grund der skulde være til at favorisere ham paa den Maade, at han skulde beholde Panteretten, men derimod have tabt den personlige Fordring. Jeg tør paastaa, at der er ikke en eneste Saagiver i Landet, som vil lade sig afholde fra at laane ud i faste Ejendomme, fordi man vedtager en saadan Bestemmelse som den, Udvalgets Flertal har foreslaaet, og det kan jeg sige saa meget sikrere, som jeg har den Opfattelse, at det er den gældende Ret nu, og det er dog almindelig bekendt, at der nu er Folk nok, som ville laane Penge ud i faste Ejendomme. Naturligvis bliver altid Spørgsmaalet om, hvorledes Sikkerheden er, men der er ikke noget Tilfælde, hvor Folk have